

PODUCZAĆ SIĘ (1) *vb impf*

inf poduczać się.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Nabywać trochę umiejętności [ze zdaniem dopełnieniowym]: A ieſliby mógł [*młody człowiek*] y drzeweczko znieść/ tedy y to niewądzi z nim łobie poigrąć/ ręką wważać do pierſcionká álbo do czapeczki pomierzyć/ á poduczać ſie z młodu coby ſie y nápotym przy godziło. *RejZwierc* 15.

Formacje współrdzenne cf UCZYĆ.

KW